tida ja abistada pedagoogilist selgitustööd lastevanemate hulgas. Juba esimesel tegevusaastal korraldas see instituut rea kasvatuspäevi linnades ja kihelkondades, koduõhtuid ja kursusi lastevanemaile.

Mis puutub vabaharidustöö ilmesse üldse, siis näib, et see ikka veel pole leidnud oma õiget palet. Koolin. G. Reiali andmeil tuli Tartumaal 1935. aastal iga organisatsiooni kohta keskmiselt 4,2 pidu (ühes org-is isegi 19!); loenguid ja referaatkoosolekuid on aga korraldanud 86 org-i 279-st ja needki igaüks keskmiselt ainult 1,5 loengut! Õpiringe teotseb ainult 10% org-ide juures. Kursustest on 30% tantsukursused! „... kaaluvam osa tööjõust kulub administratsiooniks ja pidude korraldamiseks. Otsene haridustöö on saanud võrdlemisi väikese tähelepanu osaliseks," kirjutab G. Reial. Selles on osalt süüdi vähene toetus vabaharidustööle. Hariduskonsulent N. Ruus näitab üksikasjaliste andmete varal („Areng" nr. 4 1936), kuidas kirjanduse produtseerimist riik toetas 1935./36. a. 45 500 krooniga, kirjanduse rahva hulka viimist avalike raamatukogude kaudu ainult 19 982 krooniga; kunstnikke toetati ja nende töid osteti riigi poolt 16 000 kr. eest, kunstinäituste korraldamiseks anti toetust aga ainult 1600 kr.; õpinguliseks tööks oli riiklikku toetust ette nähtud ainult 10 800 kr., sellestki suur osa mitmesuguste instruktorite palkadeks. Niiviisi suunatud ja nii väikeste toetuste juures ei ole võimalik isetegevuslikku vabaharidustööd välja arendada, ja seltside peahuvi suundub endiselt kergesisuliste pidude korraldamisele.

2. Õpiringid.

Õpiringide-liikumine, mis viimaseil aastail oli rõõmustaval kombel hoogu võtmas, on 1936. a. läinud tublisti tagasi. 1934./35. a. teotses 237 õpiringi 4379

Eesti kroonika 1936, lk. 80